

Οἱ εὐτυχέστεροι μεταξύ πάντων τῶν χαρτοπαικτῶν ἦσαν ἀρχαῖός τις Πρωσσοῦ ἀξιωματικὸς καὶ μικρέμπορός τις Ἰουδαῖος. Ὁ ἀξιωματικὸς μάλιστα ἐκέρδισεν, ὡς ἐλέγετο, σημαντικὴν ποσότητα, ἀλλ' οὐδέποτε πλέον ἐφάνη εἰς τὴν τράπεζαν. Τοῦτο ἐπαίησε καὶ ὁ πονηρὸς Ἰουδαῖος.

Ἄντι τούτων ὁμως πόσοι ἄλλοι, ὡς εἶπον, δὲν καταστρέφονται, πόσοι δὲν τελευτῶσι κακῶς τὸν βίον αὐτῶν! Μόνον εἰς Βισβάρην ἐθανατώθησαν τέσσαρες κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος. Ὁ πρῶτος ἐπνίγη ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὴν πρὸ τοῦ καταστήματος μεγάλην καὶ βαθεῖαν λίμνην, ὁ δεύτερος ἐθανατώθη διὰ πυροβόλου εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ κήπου, ὁ τρίτος κτύχαισθαι νὰ εὔρη τὴν παρηγορίαν αὐτοῦ εἰς τὴν ἀγχόνην ὑπὸ σκιερὰν καστανεὺν, καὶ ὁ τέταρτος ἔλαθε διληπτήριον. Πόσοι ἄλλοι δὲν περιφέρονται ἐνθεν κακίθεν εἰς τε τὴν πόλιν καὶ τὸν κήπον κἀτιώχοι, ῥακενδύται γενόμενοι καὶ ἀξιοδάκρυτοι! Καὶ ὁμως ἡ κυβέρνησις ὑπομένει ὅλα ταῦτα, ἀδικόρως βλέπει αὐτὰ ἢ καθέδρα τοῦ ἡγεμόνος, οὐδὲν συγκινεῖται οἱ περὶ τῆς ἠθικότητος καὶ εὐτυχίας τοῦ τόπου βουλευόμενοι! Πόσον ζηλευτὴ εἶνε ἡ λοιπὴ Γερμανία, ἀφότου δὲν συγχωρεῖ πλέον ταιαύτης ὀδύνης καὶ συμφορᾶς καταγῶγια! Πρώτη ἡ Βαυαρία ἀπηγόρευσε κατὰ τὸ 1845 τὰ εἰς τὰ λουτρά αὐτῆς χαρτοπαίγνια ἀξιεπαίνοιο κατὰ τοῦτο. Τὸ Kissingen, Brückenau κ. τ. λ. ἀπέβησαν ἤδη ἀναψυχῆς μόνον τόποι καὶ ἰάσεως.

Πρὶν ἢ δώσω πέρας εἰς τὴν διήγησιν, ἐπεθύμουν ὅπως τὰ χρημικὰ συστατικά, ἔτι δὲ καὶ τὸν τρόπον τῆς χρήσεως ὡς καὶ τὰς ἐνδείξεις τῶν λουτρῶν τῆς Βισβάρης ἀναφέρω· ἀλλ' ἐπειδὴ γνωρίζω ὅτι ὀλίγοι μόνον ἰατροὶ θὰ ἀναγνώσωσιν αὐτὴν, ἀναβάλλω τοῦτο εἰς καταλληλοτέραν περίστασιν· ἄλλως τε φοβοῦμαι μὴ φανῶ εἰς τοὺς ἄλλους ἀναγνώστας λίαν περιττολόγος.

Ἐγὼ δὲ καὶ οἱ δύο ἄλλοι καλοί μου συνοδοιπόροι, ἀναχωρήσαντες μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐκ τῆς πόλεως τῶν ἐντυπώσεων, ἐφθάσαμεν ἐντὸς ὀκτῶ ὡρῶν, ἄλλην ὁδὸν λαβόντες, εἰς τὴν ἡσυχον Βυρσεβούργην, ἐνθα καὶ πάλιν τὴν βαρεῖαν ἀτμοσφαιρὰν τοῦ τε νοσοκομείου καὶ μαιευτηρίου ἀνεπνέομεν, τὰς νόσους σπουδάζοντες καὶ θεραπεύοντες.

Ἐγγραφὸς ἐν Κωνσταντινουπόλει.

ΤΙ ΔΥΝΑΤΑΙ ΤΙΣ ΝΑ ΣΚΕΦΘῆ ΕΝΩΠΙΟΝ ΣΙΝΙΚΟΥ ΑΓΓΕΙΟΥ.

Ἄγνωστος εἰς τινὰ τῶν ἀναγνώστριων τοῦ συγγράμματος ἡμῶν, προσεκτικῶς παρατηροῦσαν

ἀγγεῖον τῆς Κίνας, νὰ ἐρωτήσῃ ἂν αἰ ἐπ' αὐτοῦ διακρινόμεναι ζωγραφίαι εἶναι ἀντανάκλασις πράγματος ὑπάρχοντος, ἂν ἀπλοῦν τῆς φαντασίας προϊόν' ἂν ἐκεῖναι, αἰ ὡς φάσματα σχεδὸν γυναῖκες, αἰ ὑψωμένους πλαγιόθεν ἔχουσαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ φοροῦσαι μακρὰν μεταξίνην ἐσθῆτα, ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι οἱ τόσω παραδόξως σκυθρωποὶ καὶ γελοιωδῶς σοβαροὶ ἐξωγραφῆθησαν κατὰ τὴν φύσιν ὁμοίως τοῖς ζῶσιν, ἢ μᾶλλον ἐκ φαντασιωδῶν εἰκόνων, ὡς ἐκεῖνας, αἰ βλέπει τις ἐνίοτε κατ' ἄναρ. Τὸ κατ' ἐμὲ, δὲν συγκαταβαίνω νὰ ἴδω εἰς τὰ ἀλλόκοτα ἐκεῖνα πρόσωπα, τὰ βεβιασμένως καὶ ἀδυνάτως κινούμενα, λοξῶς δὲ βλέποντα, πλάσματα ὑπαρκτά, ζῶντα, σκεπτόμενα, ἐνεργοῦντα ὡς ἡμεῖς. Ὅχι, ὁ κόσμος ἐκεῖνος δὲν εἶναι κόσμος ὑπάρχων ἐν τῇ φύσει. Ὅπισθεν τῆς φαντασμαγορικῆς Κίνας τῆς πορσελάνης ἀναμφισβότως ὑπάρχει Κίνα ἀληθεστέρα, προικισμένη διὰ τῶν δώρων τῆς ἀγχινοίας, διὰ τῶν ἰδιοτήτων τοῦ πνεύματος, πρὸς δὲ καὶ διὰ τῆς αἰσθήσεως τῆς τέχνης. Ἀπόδειξις τῶν λόγων ἡμῶν εἶναι ἡ γλῶσσα αὐτῆς τόσω περιέργως συγκεκριμένη, τὰ τόσω χαριέντα τεχνουργήματα, ἅπερ παράγει, οἱ γεγλυμμένοι ἐλέφαντες καὶ αἱ μαργαροκόγχοι, τὰ χρυσοχοικὰ ἔργα τῆς, τὰ ἐπιπλα αὐτῆς, αἰ πορσελάναι τῆς, καὶ τέλος πάντων τὰ φιλολογικὰ τῆς προϊόντα, ἐν οἷς ὑπάρχουσι πολλὰ τὰ διαλάμποντα ἐξ ἀληθῶν αἰσθημάτων, καὶ τινὰ μάλιστα διακρινόμενα διὰ τὸ ποιητικὸν αὐτῶν χρῶμα καὶ τὸ πλούσιον τῆς φαντασίας.

Εἶναι ἤδη γνωστὸν, ὅτι ἡ σινικὴ γλῶσσα κατ' οὐδὲν ὁμοιάζει ἰδίωμα ζῶν ἢ νεκρὸν, ἀρχαῖον ἢ μεταγενέστερον. Συγκροτεῖται ἐκ διακοσίων δεκατρεσσάρων μονοσυλλάβων λέξεων, αἵτινες εἶναι ἀκλιτοὶ ῥίζαι καὶ διαιροῦνται εἰς δέκα ἑπτὰ κατηγορίας, ὧν ἡ μὲν πρώτη περιέχει τὰς γραφομένας διὰ μιᾶς τοῦ καλάμου γραμμῆς, ἡ δὲ δευτέρα τὰς σχηματιζόμενας διὰ δύο γραμμῶν, καὶ οὕτω καθεξῆς μέχρι τῆς δεκάτης ἐβδόμης καὶ τελευταίας κατηγορίας, εἰς ἣν ἀνήκουσιν αἰ διὰ δεκαεπτὰ γραμμῶν τοῦ καλάμου γεγραμμέναι ῥίζαι. Ἐκάστη τῶν διακρίσεων τούτων ὀνομάζεται κλεις καὶ χρησιμεύει ὡς ὀδηγὸς εἰς τὰ ζητούμενα ἐν τῷ λεξικῷ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν σημείων, ἃ τινὰ περιέχουσιν αἰ δεκαεπτὰ κατῆγορίαι ἢ κλειδες, ὑπερβαίνει τὰς ὀγδοήκοντα χιλιάδας. Διὰ νὰ μὴ ἀπολεσθῆ τις ἐν τῇ ἀπίρῳ ταύτῃ πλησμονῇ τῶν σημείων ἰδοὺ πῶς ἐνεργεῖ. Λάβωμεν ἐν παραδείγματι τὴν κλειδα καρδίαν. Ἰπὸ ταύτην εὐρίσκομεν πάντας τοὺς χαρακτῆρας τοὺς ἀναγκαίους ὅπως ἐκφράσωσι τὰ αἰσθήματα, τὰ πάθη, τὰ φίλτρα τῆς ψυχῆς, τὴν χαρὰν, τὴν θλίψιν, τὸ μῖσος, τὸν ἔρωτα, τὴν ὀργὴν κτλ. Ἰπὸ τὴν κλειδα ὕδωρ, τάττονται πάντα τὰ σημαίνοντα πηγὴν, ρεῦμα, ρύακα, ποτα-

μόν, λίμνην, βάλτον, θάλασσαν κτλ. Ἰπὸ τὴν κλει-
δα φυτὸν, εὐρίσκονται ὅλοι οἱ χαρακτῆρες οἱ περι-
λαμβάνοντες τὰ εἰς τὸ φυτικὸν βασίλειον ἀνήκοντα
ἀντικείμενα. Ὅθεν ἕκαστος ἐννοεῖ ὅτι πᾶσα κλεῖς ἀ-
ριθμεῖ πλείονος ἢ ἥττονος λόγου ἄξιον ἀριθμὸν τῶν
ἀντικειμένων, τῶν εἰς αὐτὴν ἀναφερομένων. Οὕτως
ἡ κλεῖς φυτὸν περιέχει χίλια τετρακόσια εἴκοσι καὶ
τρία διάφορα σημεῖα· ἡ κλεῖς ὕδωρ χίλια τριακόσια
τριακόσια τρία. Αἱ λοιπαὶ παρέχουσι περισσοτέρας
ἢ ὀλιγωτέρας. Ὅσω διὰ τὴν καθομιλουμένην γλῶσ-
σαν, αὕτη συνίσταται ἀπὸ τετρακόσια ὀγδοήκοντα
τέσσαρα μονοσύλλαβα, πάντα σχεδὸν ἀρχόμενα ἀφ'
ἐνὸς φωνήεντος καὶ περιέχοντα τὰ σύμφωνα *ν* ἢ *γκ*.
Ἐκαστον τούτων τῶν μονοσυλλάβων ἔχει πολλοὺς
καὶ διαφόρους τόνους, ἀλλάσσοντας τὴν σημασίαν
αὐτῶν καὶ περιγραφομένους ὑπὸ σημείων ὡσαύτως
διαφόρων. Πάντα μένουσιν ἄκλιτα καὶ χρησιμεύου-
σιν ἐν τῷ λόγῳ ὡς οὐσιαστικά ἢ ἐπίθετα, ὡς ῥήματα
ἢ μετοχαὶ καθ' ἣν κατέχουσι θέσιν, ἢ κατὰ τὸ μο-
νοσύλλαβον μεθ' οὗ ἐνοῦνται. Τὰ γένη, οἱ ἀριθμοὶ,
αἱ ἐγκλήσεις, οἱ χρόνοι, τὰ πρόσωπα τῶν ὀνομάτων
καὶ τῶν ῥημάτων δεικνύονται ὑπ' ἄλλων μονοσυλ-
λάβων εἴτε ἐμπροσθεν, εἴτε ὀπισθεν προστιθεμένων.
Ἐπὶ παραδείγματι ἡ γενικὴ τῆς λέξεως *γκαί*, φίλ-
τρον, ἐκφέρεται προστιθεμένου μετὰ τὴν λέξιν ταύ-
την τοῦ μορίου *ται*, δηλαδὴ *γκαί-ται*· ἡ δοτικὴ
τιθεμένου τοῦ μορίου *εν* ἐμπροσθεν τῆς λέξεως, ἦτοι
εν-γκαί. Ὁ πληθυντικὸς ἐκφράζεται ἐνίοτε διὰ τῆς
ἀμέσου ἐπαναλήψεως τῆς ἰδίας λέξεως· τοιοῦτοτρό-
πως λέγουσιν *ὕν ὁ ἄνθρωπος· ὕν-ὕν*, οἱ ἄνθρωποι.

Εἶπομεν, ὅτι τὰ τετρακόσια ὀγδοήκοντα τέσσαρα
μονοσύλλαβα τῆς ὀμιλουμένης γλώσσης ἔχουσι δι-
φόρους τόνους. Ὅθεν, ἐπειδὴ αἱ στροφαὶ αὐταὶ τῆς
φωνῆς δὲν εἶναι αἱ αὐταὶ εἰς ὅλας τῆς αὐτοκρατορίας
τὰς ἐπαρχίας, συμβαίνει ἐνίοτε ὅτι πολλοὶ ἀνήκοντες
εἰς ἀντιθέτους χώρας νὰ μὴ συνεννοῶνται ὁσάκις ἀ-
ποτείνουσιν ἀλλήλοις τὸν λόγον. Εἰς τοιαύτην περί-
πτωσιν κοινοποιοῦσι τὴν ἰδέαν αὐτῶν χαράσσοντας
διὰ τοῦ δακτύλου ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἢ εἰκονίζοντας ἐν
τῷ αἰθέρι τὸν χαρακτῆρα ἐπὶ τοῦ τόνου οὗ τινος
ἀσυμφωνοῦσιν. Ἡ γραπτὴ γλῶσσα διαιρεῖται ἐκτὸς
τούτου εἰς τέσσαρας διαλέκτους· τὴν *κοινὰν-χουά*,
γλῶσσαν τῆς αὐτοκρατορίας, τὴν *χιανγ-τὰν*, ἐπαρ-
χικὴν γλῶσσαν, τὴν *βέρ-τσιάγκ*, τῶν βιβλίων τὴν
γλῶσσαν, καὶ τὴν *κοῦ-βέρ* ἢ *ισράν* γλῶσσαν.

Τὰ ὀλίγα παραδείγματα, ἅπερ ἐδώκαμεν ἐπὶ
τοῦ σινικοῦ ἰδιώματος καὶ ἐπὶ τῶν γραφικῶν ση-
μείων, ἅτινα μεταχειρίζεται, ἀρκουσιν ὅπως δείξωσι
πόσον ἡ ἀνάγνωσις καὶ ἡ γραφὴ εἶναι πολὺπλοκοί.
Καὶ ὁμοίως ὑπάρχουσι ὀλίγισταὶ χώραι ἐν αἷς ἡ
καλλιέργεια τῶν γραμμάτων ἐνθαῤῥύνεται τόσον
ὅσον ἐν Κίνα· καὶ τοῦτο διότι διὰ μόνων τούτων

δύναται τις νὰ προαχθῆ εἰς τὰς ἀνωτάτας ὑπηρεσίας
τοῦ Κράτους, εἰς τὰς κοινωνικὰς τιμὰς καὶ ἀξίας.
Ἔνεκα τούτου ἡ φιλολογία ἐπεκτείνεται ἐφ' ὅλων
τῶν τάξεων. Τὰ σχολεῖα πανταχοῦ εἶναι ἄφθονα,
καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις χωρίοις. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν
τῇ αὐτοκρατορίᾳ ἐνιαυσίως ἐκδιδομένων βιβλίων
κατανατᾶ μυθώδης· διότι, λέγεται, ὅτι καθ' ἑκάστην
βλέπουσι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας χίλιοι διάφοροι τόμοι.
Πᾶσαι αἱ τάξεις ἀγαπῶσι τὴν ἀνάγνωσιν, καὶ δύναν-
ται πολλὰ εὐθηνὰ νὰ εὐχαριστῶσι τὴν ἐπιθυμίαν
τῶν ταύτην.

Ἡ σινικὴ φιλολογία εἶναι πλουσιωτάτη καθ' ὅλους
αὐτῆς τοὺς κλάδους· μόνον τὰ ἐπὶ τῶν θετικῶν καὶ
τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν συγγράμματά της εἰσὶν ἐν
γένει ἐπιπόλαια. ἔχει ἀπειραρίθμους μυθιστορίας
καὶ παντὸς γένους ποιήσεις. Ὅσω διὰ τὸ θέατρον,
τὰ ὀλίγα δράματα, ἅτινα μετεφράσθησαν εἰς τὰς
δυτικὰς γλώσσας, ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἡ Κίνα παρῆ-
γαγε διασήμους δραματούργους.

Ὁμιλοῦντες ἐνταῦθα περὶ μόνων τῶν ποιητικῶν
προϊόντων τῆς φιλολογίας ταύτης λέγομεν, ὅτι ἔχει
ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἀπείρους ποιήσεις ἀξιολόγους,
τὰς μὲν διὰ τὸ ὕψος, τὰς δὲ διὰ τὴν ἀπλότητα καὶ
τὴν ἀφέλειαν τοῦ αἰσθήματος. Αναφέρομεν τὸ μέγα
ἔργον τοῦ Κομφουκίου, τοῦ ἐνδόξου ἐκπολιτιστοῦ τῆς
Κίνας, ὅστις πέντε αἰῶνας πρὸ Χριστοῦ συνήθροισεν
εἰς ἓν ὑπὸ τὸ ἔνομα *Κίνγκ*, ἦτοι *ἱερά βιβλία*, τὰ
καλλίτερα ἠθικά, ἐκκλησιαστικά καὶ ἐπιστημονικά
συγγράμματα, συλλογὴν, συμπληρωθεῖσαν ὑπὸ δευ-
τέρας ἄλλης περιλαμβανούσης, ὑπὸ τὸν τίτλον *Σχι-
κίνγκ*, πλείονα τῶν τριῶν χιλιάδων ποιημάτων καὶ
ἄλλων μικρῶν ποιήσεων. Μεταξὺ τῶν τελευταίων
τούτων ὑπάρχουσι πολλὰ διακρινόμενα διὰ τὸ πρω-
τότυπον τοῦ εἶδους, διὰ τὴν λεπτότητα ἅμα δὲ καὶ
τὴν δύναμιν τοῦ αἰσθήματος. Ἀρκούμεθα νὰ παρα-
θέσωμεν ἐνταῦθα πέντε διηγήματα μεταφράζοντας
αὐτὰ ὅσω τὸ δυνατόν πιστότερον.

Α'. Ὁ Κυνηγός.

« Ἀπήντησα τὸν μεγάλον κυνηγὸν πλησίον τοῦ
ἔρους Νίου. Ὁμοῦ ἐθηρεύσαμεν, καὶ ἡ τύχη ἐφάνη
ἡμῖν εὖνους. Ἰώ! Ἰώ! ἐφρονεύσαμεν ὁμοῦ δύο ἐλά-
φους. Μεθ' οὗ μοι εἶπεν· «Εἶσαι ἄριστος σύντροφος.»
Καὶ οὐδέποτε τίτλος μ' εὐχαρίστησε τόσον.

« Εὖρον παρὰ τὸ ἔρος Νίον τὸν ἰσχυρὸν κυνηγόν.
Ὁμοῦ ἐπεριπατήσαμεν, καὶ ἐκυνηγήσαμεν ὁμοῦ, καὶ
οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ διαφύγη ἡμᾶς. Ὑπήρξαμεν εὐτυ-
χεῖς καταβαλόντες δύο ἀγριοχοίρους. Μεθ' οὗ μοι
εἶπεν· «Εἶσαι θαρρᾶλέος σύντροφος.» Καὶ οὐδέποτε
τέλος μοι ἐπροξένησε τόσην χαράν.

» Ἀπήντησα τὸν ἀνδρεῖον κυνηγὸν πλησίον τοῦ
ἔρους Νίου. Καὶ ἡ θήρα μᾶς ἠνύνησε καθ' ὅλας τὰς

ἐπιθυμίας, καθ' ἕλκας τὰς εὐχὰς ἡμῶν. Ὁμοῦ ἐφρονέυσκαμεν δύο βασιλικὰς τίγρεις. Μεθ' ὃ μοι εἶπεν «Εἶσαι μαχητὴς πλήρης ἀνδρείας.» Καὶ οὐδέποτε ἔπαινος μὲ κατέστησε τόσω ὑπερήφανον. »

Μετὰ τὸ ἄσμα τοῦτο τὸ παράδοξον, ἀλλὰ τὸ πλήρες ἀφελείας, ἰδοὺ τέσσαρες μελωδίαι ὅλως διαφόρου χαρακτήρος, ἐν αἷς ἡ ἀβρότης τοῦ αἰσθήματος ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν ἀφελείαν τοῦ εἶδους.

Β'. Ἡ ἐπιστροφή τοῦ μνηστήρος.

« Δὲν ἀνέβη ἐπὶ τοῦ βράχου ἵνα ἴδῃ τὸν δρόμον, δι' οὗ θέλω ἔλθει; Φεῦ! πόσους κόπους εἰσέτι θὰ ὑπομείνῃ ὁ ἵππος μου, ὅπως μὲ φέρῃ πλησίον αὐτῆς! Διὰ ν' ἀποβάλλω τὰς σκέψεις μου, ἄς πῶ ὀλίγον ἐκ τοῦ χρυσοῦ μου κυπέλλου, διότι ἀντὶ νὰ ἐκπλήξω τὴν μνηστὴν μου σήμερον, θὰ δυνηθῶ νὰ χαιρετίσω αὐτὴν αὔριον.

« Δὲν ἀνῆλθεν ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου, ἵνα ἴδῃ, εἰάν δὲν ἔρχομαι ἀκόμη; Φεῦ! διὰ τί ὁ ἵππος μου δὲν ἔχει πτέρυγας, δὲν ἔχει πτέρυγας νὰ πετάξῃ! Ἀλλ' ἡ χαρὰ τῆς ἐπιστροφῆς δὲν διεγείρει τὸ ἀνάσθητον τετράπουν. Διὰ νὰ παύσω τὴν λύπην μου, ἄς κανώσω ὀλίγον τὸ χρυσοῦν μου κύπελλον καὶ σὺ, μνηστὴ μου, εἰάν δὲν μὲ βλέπῃς εἰς τὰς ἀμυδρὰς λάμπεις τῆς ἐσπέρας ἐρχόμενον, εἶθε τοῦλάχιστον νὰ αἰσθανθῇς ἐν τῇ καρδίᾳ σου, ὅτι πλησιάζω.

« Δὲν ἀνέβη ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ οἴκου, ἐπὶ τῆς στέγης τῆς κεκοσμημένης διὰ χαλκίνων κωδωνίσκων, ὅπως ἴδῃ ἔτι τελευταῖον; Οἱ συστρατιῶται κοιμῶνται ἤδη ἐγγὺς τῶν ἵππων αὐτῶν τῶν πλαγιασμένων ἐπὶ τοῦ χόρτου. ὦ! διὰ τί δὲν δύναμαι, ὡς ἡ πτῆσις τῶν πτηνῶν, ἢ ὡς ὁ τῆς ἐσπέρας ἀνεμος, νὰ διατρέξω ταχέως τὰ πεδιάδας! Ἀλλ' οἶμοι! ὀφείλω νὰ ὑπομείνω. Ὅθεν κοιμήσου ἐν εἰρήνῃ, ὦ μνηστὴ μου. Θέλω νὰ σ' ἐξυπνίσω αὔριον κατὰ τὴν πρώτην λάμψιν τῆς ἡμέρας

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΚΑ.

Ὁ Ἅγιος Τάφος κατατρέχεται παρὰ τῶν ἀδελφῶν Δάκων, διότι εἶναι Γραικὸς καὶ οὐχὶ Δακικὸς, κατατρέχεται καὶ παρὰ τινῶν θερμῶν τῆς Ῥώμης ὀπαδῶν ἐκ τῶν φίλων Γάλλων (παρ' ὧν ἐπροσμένναμεν καὶ προσμένομεν ἄλλα), διότι ἀνήκει τοῖς σχισματικοῖς Γραικοῖς καὶ οὐχὶ τοῖς ἀγίοις Φραγκισκάνοις καὶ Γεζουΐταις, οἳ τινες αἰωνίως ταράττουσι τὸν κόσμον, μέχρις οὗ ὑποτάξωσιν αὐτὸν τῷ ἱεροκοσμικῷ ἡγεμόνι καὶ κοσμοκράτορι, καθ' ἃς τρέφουσι ἐλπίδας μανιωδῶς ἐνοχλοῦντες καὶ βλάπτοντες τὴν κα-

θολικὴν τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίαν, πάσχουσαν διὰ ταῦτα πρὸ πολλοῦ καὶ ὀδυρομένην.

Οἱ σχισματικοὶ οὗτοι κληρικοὶ μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν οὐδέποτε σωφρονίζονται μέχρις οὗ οἱ φίλοι Ἴταλοι ἐλευθερώσωσι τὴν Ῥώμην, συμπραττούσης εὐγενῶς εἰς τοῦτο καὶ τῆς φίλης Γαλλίας κατὰ τὸ δίκαιον καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς τε Γαλλικῆς πολιτικῆς, ὀρθῶς νοουμένης, καὶ τοῦ χριστιανισμοῦ γενικῶς. Τὸ σχίσμα ἐγέννησεν ἡ Ῥώμη, ὡς πασίγνωστον.

Κατὰ τὸ 1810 ἐμπρησθεὶς ὁ ἅγιος Τάφος, ἀνωκοδαμήθη ὑπὸ τῶν Γραικῶν, οὐδενὸς ἀντιποιοῦμένου τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐπὶ τῆς Γραικικῆς ταύτης κτήσεως, εἰμὴ μόνον τῶν ἀδελφῶν Ἀρμενίων, ἀγνωοῦμεν διὰ τίνων λόγων καὶ ἐπιχειρημάτων. Σήμερον δὲ ἀντιποιοῦνται τὸ δικαίωμα τοῦτο οὐ μόνον οἱ Γάλλοι καὶ Ῥῶσσοι καὶ Ὄθωμανοὶ, ἀλλὰ καὶ ὁ τῆς Ῥώμης ἀνήσυχος Πατριάρχης, ὁ τὰς τόσας ἐξ ἀρχῆς ἀνησυχίας προξενήσας τῷ κόσμῳ.

Fontana di dolori, albergo d' ira,
Scuola d' errori e tempo d' eresia,
Gia Roma, or Babilonia falsa eria,
Per cui tanto si piagne si sospira,
O fucina d' inganno, o prigione d' ira,
Ove il ben more il mal si nutre e eria.

Φαίνεται ὅτι ὁ κόσμος δὲν προοδεύει πάντοτε εἰς τὸ βέλτιον, ὡς νομίζουσι πολλοὶ, ἀλλὰ καρκινικῶς καὶ εἰς τὸ χειρόν, ἀπόδειξις δὲ τὸ Παρίσιον, ὅπου αἱ ἰδέαι τῆς θρησκευτικῆς ἀνοχῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ νοῦς ἦσαν ἰσχυρότεραι καὶ ἐπικρατέστεραι πρὸ τινῶν ἐτῶν. Σήμερον τὸ Παρίσιον ἱεροκρατούμενον ὀπωσοῦν παραδόξως κατὰ κακὴν μοῖραν καὶ αὐτοῦ καὶ ἡμῶν, προσβάλλει παντοῦ κατὰ τὸ παπιστικὸν σύστημα τὰς ἄλλας χριστιανικὰς ἐκκλησίας μᾶλλον ἢ ἥττον, ἰδίως δὲ τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ τὸν ἑλληνισμόν, καίπερ σωζομένης πάντοτε ἐν τῇ γενναίᾳ Γαλλίᾳ μερίδος τινός, μικρᾶς πολιτικῶν φιλελευθέρων καὶ φιλελλήνων κατακρινόντων πιστῶς τὴν μισορθόδοξον καὶ ἀνθελληνικὴν γνώμην, ἀλλὰ μὴ εἰσακουομένων.

Ἄν τὸ καινὸν τοῦ Ἁγίου Τάφου ἐκτιζεν αὐτὸν στερεότερον καὶ ἀσφαλέστερον πρὸ ὅθ' ἐτῶν, ὅτε ἐκάη, δὲν εἶχομεν σήμερον τὰς ἐνοχλήσεις ταύτας παρὰ τοῦ μὲν καὶ τοῦ δέ. Πολλάκις οἱ ἡμέτεροι καὶ πάλαι καὶ νῦν ἔδειξαν οὐκ ἐλίγην ἑλλειψιν προνοίας καὶ προοικονομίας εὐστόχου ἐπὶ σπουδαιοτάτων ὑποθέσεων.

Πρὸ δύο ἤδη ἐτῶν συνεφώνησαν τὴν ἐπισκευὴν τοῦ Ἁγίου Τάφου κατὰ τὸ νῦν ἀπαρραλλιάτως σχέδιον, (ὅπερ ῥητὸς ὄρος τῆς συμφωνίας), αἱ τρεῖς αὐταὶ δυνάμεις, Τουρκία, Ῥωσσία καὶ Γαλλία, παραγκωνίζουσαι ἀδίκως καὶ παραλόγως τὸν μακαριώ-